

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: B2 Energy s.r.o.

Strona przeciwna: Odvolací finanční ředitelství

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 138 ust. 1 dyrektywy 2006/112/WE⁽¹⁾ Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w świetle wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 9 grudnia 2021 r. w sprawie C-154/20, *Kemwater ProChemie*, EU:C:2021:989, należy interpretować w ten sposób, że możliwości skorzystania z prawa do zwolnienia z podatku od wartości dodanej (VAT) w przypadku dostawy towarów do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej należy odmówić bez konieczności udowodnienia przez organ podatkowy, iż dostawca towarów brał udział w oszustwie w zakresie VAT, w sytuacji, gdy dostawca nie udowodnił, że towary zostały dostarczone do konkretnego odbiorcy w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, mającego status podatnika wskazanego na dokumentach podatkowych, mimo że w świetle okoliczności faktycznych i informacji przekazanych przez podatnika dostępne są informacje niezbędne do zweryfikowania, że rzeczywisty odbiorca w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej miał taki status?

⁽¹⁾ Dz.U. 2006, L 347, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 4 listopada 2022 r. – Komisja Europejska/Irlandia

(Sprawa C-679/22)

(2023/C 45/14)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: U. Małecka, L. Malferrari, E. Manhaeve, L. Armati, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Irlandia

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując (wszystkich) przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1808⁽¹⁾ z dnia 14 listopada 2018 r. zmieniającej dyrektywę 2010/13/UE⁽²⁾ w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) w świetle zmieniających się realiów rynkowych; a w każdym razie nie informując o nich Komisji, Irlandia uchybiła zobowiązaniom wynikającym z art. 2 tej dyrektywy;
- zasądzenie od Irlandii na rzecz Komisji ryczałtu opartego na dziennej kwocie 5 544,9 EUR, przy czym minimalna kwota ryczałtu wynosi 1 376 000 EUR
- jeżeli uchybienie zarzucane w tiret pierwszym trwać będzie do dnia ogłoszenia wyroku w niniejszym postępowaniu – zasądzenie od Irlandii na rzecz Komisji okresowej kary pieniężnej w wysokości 33 257,2 EUR za każdy dzień, począwszy od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszym postępowaniu do dnia wykonania obowiązków wynikających z dyrektywy; oraz
- obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1808 z dnia 14 listopada 2018 r. zmienia dyrektywę 2010/13/UE w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) w związku ze zmieniającymi się realiami rynkowymi. Zarówno dyrektywa z 2010 r., jak i z 2018 r. harmonizują przepisy krajowe dotyczące audiowizualnych mediów, tradycyjnych przekazów telewizyjnych i usług na żądanie. Dyrektywa z 2018 r. przewiduje przepisy pozwalające na kształtowanie rozwoju technologicznego i tworzy równe szanse dla pojawiających się mediów audiowizualnych.

Pismem z dnia 20 listopada 2020 r. Komisja skierowała wezwanie do usunięcia uchybienia w sytuacji, gdy nie otrzymała od Irlandii żadnego powiadomienia dotyczącego przyjęcia przepisów niezbędnych do wykonania dyrektywy. Pismem z dnia 23 września 2021 r., wobec braku jakichkolwiek dalszych powiadomień dotyczących transpozycji dyrektywy, Komisja skierowała do Irlandii uzasadnioną opinię. Przepisy dokonujące transpozycji dyrektywy nie zostały jednak przyjęte przez Irlandię do chwili obecnej, a w każdym razie nie zostały zgłoszone Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. 2018, L 303, s. 69.

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) (Dz.U. 2010, L 95, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší soud (Republika Czeska) w dniu 15 listopada 2022 r. – RegioJet a. s., STUDENT AGENCY k.s./České dráhy a.s., Správa železnic, státní organizace, Česká republika, Ministerstvo dopravy

(Sprawa C-700/22)

(2023/C 45/15)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Nejvyšší soud

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: RegioJet a. s., STUDENT AGENCY k.s.

Strona pozwana: České dráhy a.s., Správa železnic, státní organizace, Česká republika, Ministerstvo dopravy

Pytanie prejudycjalne

Czy przepis art. 108 ust. 3 zdanie ostatnie Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy w postępowaniu wszczętym na wniosek osoby trzeciej (konkurenta) ma obowiązek nakazać beneficjentowi zwrot pomocy przyznanej z naruszeniem tego przepisu, nawet jeśli (do dnia wydania przez sąd rozstrzygnięcia) upłynął okres przedawnienia uprawnień Komisji zgodnie z art. 17 ust. 1 rozporządzenia Rady (UE) 2015/1589⁽¹⁾ z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, co skutkuje uznaniem przyznanej pomocy za pomoc istniejącą zgodnie z art. 1 lit. b) pkt iv) i art. 17 ust. 3 tego rozporządzenia?

⁽¹⁾ Dz.U. 2015, L 248, s. 9.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Najwyższy (Polska) w dniu 18 listopada 2022 r. – Advance Pharma sp. z o.o. przeciwko Skarbowi Państwa – Głównemu Inspektorowi Farmaceutycznemu

(Sprawa C-711/22)

(2023/C 45/16)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Najwyższy

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Advance Pharma sp. z o.o.

Strona pozwana: Skarb Państwa – Główny Inspektor Farmaceutyczny